

Mag. Engels. Decem. 14.
1846.

Lelkem édes jó Jánim.

Napraforrás nem igen reg felelt ve,
led lelkem. s mégis oly regnek re,
fite regeds napontest (vago teblom,
neke, hog a mult heren is wate iffe,
solult dolgaim sarravate viffa a
hosszad irassob. Mind vagyam lel,
kem elmondani, hog mennyi boldog,
sagot, mennyi udvot hozott nekem
közlebbi kedves letelede... oh se
lelkem, mint felvart sarrav abban
tebled egyf mennyi s en a menny
birtokosa mit varhatok egybet egy
udvot... Lelekem Jánim, mily bi,
szopalan az emberete jövője, meny
ni felrelelesi boldogsagokat. Oh
s mily bizos a mientek, ha isten
minket megtart egymasmate!!!

Se

Te kedvesem ismét elvesszéd születésnapom, én 8. kán s nem 6. kán születtem, jólesadikán, boldog affony na jó és szerencsés születtem: hát ha a sorom már születésnapommal kiakarta mutatni jövőmet, hát ha ez is egy újabb sorsai körül, melyet mi emberek megérteni nem tudunk: de mind az megmutatja a jövő, melyre azért ugyan isten látszik áldását adni. Lehet kedvesem, ha páratlan szeretettel s jószágokra gondoltam, melyek fegyen kezejem boldogvágnak s a jövő vágyát viszonyokat ifjú tífuságában, ehelyett a régiérem megmaradani..... én is erre lettem, hogy van, naps nékünk érteintek, mit főnem bír kezejem, mit feneink hangja, teblünk dobogása majd is ér meg; de van s ennél költőbb is febb zebb?

Az Liff hangversenyéből elmárad, ifjúságunknak sarokainak volna, mint dragadra zenéje az egész világ, jó s még megzavart inkább en, yon

gem, ki nem tudok rá gondolni néb,
külső, kintse szerelmű végül öffe zené,
je arjával s feladva velelem Károlyt
világaján és embereket; csak egy nagy
egy dús szermet ömlött, el lettem seme,
el lett aram bolozásával, dús virágn
sereivel, s végtelen s felidőn, gyűjvő
sengő arjával és a gyönyörű szermet
legye a dűf, menyzei menyje volt,
és a bájlo szermetben csak keserű
volsunk, keserű nyugodt a tiedben
s arozáinkon menyzei el és szerlem
sugárzott..... Itt is lettem a ko,
lozváránálhoz rokon almarim vol,
satt, én a dűf szeretted elvet nem
fogom feledni soha: itt is jó volt
a ringor és a Szabó Szeret
jóagabod igen jó helyet kapram,
a legjobb második helyet, ahol az
elő végzőtt kezdődött az enyém.
Sándor is megörvendezett ka,
racsorra lejtett hűvvel: mondta
hogy jóra keserű jó és arajd
erkeite, és se baj, és meg er,
sem jóvétel napját s nálunk
még

még az az is meglesz valamodra
s valaki for mának érkeződig várge-
siedre bétovásat. mily boldogul innen,
feljűk meg együtt nénapodot jőj
csak lettem, oh mily dobogó szívvel
vart lilid, mily boldog leendő ke-
leden s mennyi mondani, valóján van
hossza mi neked édes lettem ka-
sonló boldog ságot ferezend. Csak
úgy az után magadra, en is meg
hűltem, volt egy kereke, de csak fején
jár kávétt, az is elműt s most egy-
sen jőb vagytok. En igen felvolsam
oltároz s forrásig én, volt s nagy hű-
sem meg, se őltár, az isdó ferezend.
Hogyan nagy most élesem, valjon
teyke is mily arótt esmábrak le-
jöttedre, ha saramot, se abból gon-
dolj lettem az enyémnek diűlő ség-
re s jőj nyugotran, öket ug sem le-
let soka kicleg isni. Vart csak fíz-
kat neémé semmi baj abból, hogy
jöheff, mit vart karokkab s dobogó
szívvel vart séged, esset esőköltő
egyetlen
Lilid

Bogdán Julianna levele Gáspár Jánoshoz
(ered. magántulajdon)

Scimge
M. Zene
Vita Zs
1961 k

Nagy-Enyed, December 14 kén

1846.

Lelkem édes jó Janim!

2143/b
Liszt Múzeum

MS 69

Naptárilag nem igen rég szólék veled lelkem, s mégis oly régnek tetszik téged naponként látni vágyó keblemnek, hogy a múlt héten is csak összetolult dolgaim tartának vissza a hozzád írástól. Mint vágytam lelkem elmondani, hogy mennyi boldogságot, mennyi üdvöt hozott nekem közelebbi kedves leveled....
oh te lelkem, mint fel van tárva abban kebled egész mennye, s én e menny birtokosa, mit várhatok egyebet égi üdvnél.....
Lelkem Janim, mily bizonytalan az emberek jövője, mennyi feltételezi boldogságokat! Oh s mily biztos a miénk, ha isten minket megtart egymásnak!!!

Te kedvesem ismét elvétetted születésnapom, én 8-kán s nem 6-kán születtem, nyolcadikán, boldog asszony napján, s ennek örüljünk lelkem: hátha a sors már születésnapommal ki akarta mutatni jövőmet, hátha ez is egy ujmutatásai közül, melyet mi emberek megérteni nem tudunk; de mindezt megmutatja a jövő, melyre csakugyan isten látszik áldását adni. Lelkem kedvesem, ha páratlan szerelmedre és jóságodra gondolok, nyelvem szegény kifejezni boldogságomat s a forró vágyat viszonyunkat ifjúi tisztaságában, emelkedettségében megtartani.....én is érzem lelkem, hogy vannak nekünk érzelmeink, mit szemeink lángja, keblünk dobogása mond és ért meg; de van-e ennél költőibb és szebb nyelv?

A Liszt hangversenyéből elmaradni szentségtörésnek tartottam volna, mint elragadta zenéje az egész világot s még mennyivel inkább engem, ki nem tudok reá gondolni nélküled, kinek szerelme vegyült össze zenéje árjával s feledtetett velem Kolozs-várt, világzajt és embereket; csak egy nagy, egy dús természet

ömlött el lelkem szemei előtt azur boltozatával, dús virágú réteivel s végetlen s szelíden nyugvó zongor-árjával; és e gyönyörű természet lége a Liszt mennyei zenéje volt, és e bájoló természetben csak ketten voltunk, kezem nyugodt a tiédben s arcainkon mennyei élv és szerelem sugárzott.....Itt is lelkem a kolozsváriakhoz rokon álmaim voltak, én a Liszt szerezte élvét nem fogom feledni soha: itt is jó volt a zongora s én a Szabó Ferenc jóságából igen jó helyet kaptam, a legjobb második helyet, ahol az első végződött, kezdődött az enyém.

Jánosy is megörvendezettett karácsonra lejötted hírével: mondta, hogy postakocsin jössz és az éjjel érkezik, ez se baj, írd meg édesem jövedeled napját, s nálunk még az ágy is meg lesz vetve számodra, s valaki fennmarad érkeztedig s zörgetésedre bébocsát. Mily boldogul innepeljük meg együtt névnapodat, jójj csak lelkem, oh mily dobogó szívvel vár Lilid, mily boldog leend kebleden s mennyi mondani valója van hozzád, mi neked édes lelkem hasonló boldogságot szerzend. Csak ügyelj az úton magadra, én is meghúltem volt egy kevésbé, de csak fejfájás követte, az is elmúlt, s most egészen jól vagyok. Én igen fel voltam öltözve s forróságom volt, s úgy húltem meg; te öltözz az idő szerént.

Hogyan vagy most édesem, valjon Zeykék mily arcot csinálnak lejöttedre, ha savanyút, te akkor gondolj lelkem az enyémnek derültségére s jójj nyugodtan, őket úgy sem lehet soha kielégíteni. Bár csak Józsikát ne érné semmi baj akkor, hogy jöhess, mit tárt karokkal s dobogó szívvel vár téged ezerszer csókoló

egyetlen

Lilid